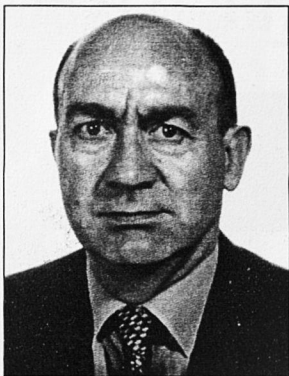

PISSARRA 100, AQUÍ SOM I ALLÀ ÉREM

Pere Rios, inspector d'Educació

Qui ho havia de dir... **PISSARRA** arriba al cent! Ha passat molt temps, quasi 23 anys, des d'aquell setembre de 1977 en què va néixer la criatura, primerament com a butlletí informatiu sindical dels "Sindicat de mestres estatals i Sindicat d'ensenyança privada" (Cap el SINDICAT D'ENSENYANÇA), segons es predicava a la portada; després, ja des del número 7 (desembre 1977) desapareix la fita (l'STEI es fundà, en assemblea constituent, el 16-12-1977) però curiosament es manté el nom dels dos sindicats a la portada de **PISSARRA** fins que el número 12 (abril de 1978) ja es publica sota el crèdit

de l'STEI. I així seguí (fins el número 23, d'octubre de 1979, que publica la convocatòria d'elecció de nova executiva del sindicat), ha seguit (des del 24 fins al 100, des de gener de 1980 fins ara), i seguirà, seguirà... tal volta o al manco fins al número 200.

La publicació de 23 números de **PISSARRA** durant aquests 27 mesos mostra l'enorme dinamisme del sindicat en aquella etapa inicial. **PISSARRA** no sols és mitjà informatiu de l'STEI, també serveix de plataforma d'opinió i d'intercanvi d'experiències didàctiques als ensenyants més sensibilitzats i progressistes. Així es publiquen textos didàctics diversos, escrits del moviment d'escoles petites i unitàries. Dins **PISSARRA** hi cap *Paraula, butlletí del CEDEC-CENC*, des del número 20. Ja inicialment s'alternen els números d'informació sindical i educativa amb una sèrie de monogràfics que defineixen la línia programàtica i d'actuació de l'STEI: El 3, titulat "GABRIEL ALOMAR I L'AUTONOMIA", sobre la seva figura política i amb propostes didàctiques; el 5, "NOVES RECERQUES" (lingüístiques), sobre estratègies didàctiques en torn a l'ensenyança de la llengua (catalana, per suposat); el 7, "CAP A UNA PEDAGOGIA DEL MEDI", que editava el material elaborat durant la 1ª Setmana de Renovació Educativa a la Colònia de Sant Pere; l'11, "ENSENYANÇA ESPECIAL", sobre la problemàtica de l'educació especial i les estratègies d'intervenció amb ANEEs; el 18, que en plena campanya electoral informa dels programes i les alternatives en educació dels partits polítics d'aleshores (UCD...); i finalment, el 22, monogràfic estrella i quasi d'acomiadament de la meua etapa, "PROBLEMÀTICA DE L'ENSENYAMENT A LES ILLES", anàlisi sociològic de l'educació en aquells moments, i que fou presentat durant l'ESCOLA D'ES-

TIU de 1979, organitzada -i recuperada- per l'STEI de Mallorca (l'STEI de Menorca ja ens havia precedit organitzant la seva durant l'estiu anterior), amb intenció de "ser l'ESCOLA D'ESTIU del GRAN E GENERAL CONSELL (Govern preautonòmic) però organitzada democràticament pels ensenyants", tal com s'afirmava a la seva presentació (**PISSARRA** 21, de juny de 1979).

Des de la seva aparició fins al novembre de 1979, aquest 23% de **PISSARRA** fou editat sense més crèdits que el número de dipòsit legal (de fet, sols a partir del número 40, desembre de 1986, s'indica un Consell de direcció encapçalat per Pere Polo). Des de la meua responsabilitat sindical en aquest període (com a secretari general, primer del sindicat de mestres estatals i després de l'STEI) vull recordar als que, amb el seu esforç personal i a horabaixes i vespres (llavors no hi havia alliberats sindicals), ho feren possible.

**PISSARRA també serveix de
plataforma d'opinió i
d'intercanvi d'experiències
didàctiques als ensenyants
més sensibilitzats
i progressistes**

I com es deia al número 20: "Aquí som...! ... 20 mesos després es manté **PISSARRA**, tot un esforç d'aquells companys que hi han dedicat temps, ploma i imaginació perquè cada mes, poc a poc, s'escrigués, muntés, compaginés, imprimís i doblegàs cadascun dels vint números fins ara realitzats... Més d'un pensava que això (**PISSARRA**, el STEI...) duraria poc o res però aquí som...". I allà érem: Del sector estatal, Joan Alemany, Toni Ballester, Joan Crespi, Maribel Cuellar, Manel Domènech, Tomeu Domenge, Eloïsa Domínguez, Tomàs Martínez, Joan Mora, Magdalena Seguí, Fernando Zolle i, molt especialment Pep Lluís Pitarch (sobretot ell i jo mateix férem possibles els 14 primers números de **PISSARRA**); i del sector privat, Paco Amaya (qui agafà la nau des de novembre de 1979), Albert Catalán (qui s'encarregà totalment del **PISSARRA** des del número 14 o 15), Paco Berbel, Paco Duran, Joan Lladonet, Domingo Martorell, Gabriel Palmer, Pere Polo, Xon Parón, Neus Santaner, Magda Solanas; na Júlia, l'administrativa, i em sap greu, segur que d'algú m'oblido. Tots, allà érem... Tots en som pares i mares de **PISSARRA**. □